

Rat počinje ovde

War Starts Here

September 2012

Neprijatelj s druge strane prozora. U zaklon, naciljaj, pucaj. Sistem za lasersku simulaciju dvoboja munjevitom brzinom obaveštava učesnike u borbi. Jedan čovek je oboren, drugi je pogodio svoju metu. Jedan čovek će nastaviti sa treningom, drugi će ostati na zemlji u stepi Saksonije-Anhalta. Nemačka vojska, ali i vojnici iz većine NATO oružanih snaga treniraju u GÜZ (Skraćenica za Gefechtsübungszenrum – centar za vojnu obuku – prim.prev.) Altmarku. Uče kako da napadnu i okupiraju selo u Avganistanu, na Kosovu ili – prema NATO procenama predstojećih ratova – sam centar bilo kog grada na planeti. Tokom 2012. počće izgradnja grada koji će imati 500 zgrada, ulice, aerodrom i metro. Sve to radi obuke u urbanom ratovanju u stambenim četvrtima, u centru grada, slamovima, industrijskim postrojenjima i tržnim centrima, pod svim okolnostima.

„Ovaj grad se može nalaziti bilo gde na svetu.“ – upravnik GÜZ-a.

Za Bundeswehr (nemačke vojne snage), za NATO i EU, GÜZ je glavni centar. Oni u GÜZ-u razvijaju modele koje primenjuju u ratu koji vode širom sveta. U kampu ćemo stvoriti središte antimilitarističke borbe. Ko god želi da se suprotstavi militarizaciji, pozvan je da nam se priključi. Želimo da razmenimo različite procene, predloge i mišljenja kako bismo razvili efikasnu strategiju protiv njihove strategije. Nameravamo da steknemo praktično iskustvo u sabotiranju rata. Rat možemo zaustaviti upravo tamo gde počinje.

Danas možemo videti kako su svi sistemi spremni da od rata naprave svakodnevnu rutinu. Događaji se nameću: više vojnih operacija, više leševa u Sredozemlju, više vojnika na ulicama. Ulaže se napor u legitimizaciju vojnog rešavanja krize.

Ratovi koji se vode u naše ime uvek moraju izgledati sudbinski neizbežni; nesreća prirodna poput oluje. U međuvremenu, toliko pominjana pomoć upućena radi olakšavanja katastrofe se pretvara u policajca-vojnika, koji zabranjuje javna okupljanja i rasteruje pljačkaše. A mi bi, pošto shvatamo da se danas vojskom upravlja kao korporacijom, trebalo da o sebi mislimo kao o korisnicima usluga državne vlasti. U profesionalnom žargonu se ističe da je bezbednost zadatak vlasti. Kako bi taj zadatak bio ispunjen, pokorna javnost će sigurno razumeti da neke slobode više ne mogu biti dozvoljene.

Izvan granica metropolisa ove potrebe za licanjem ne traju duže od jednog kratkog trenutka. To dolazi iz duge tradicije. Danas, UN doktrina „Odgovornost da se zaštititi“ (Responsibility to protect, R2P) opravdava „humanitarne intervencije“, a međunarodna pomoć – kao što je nemački ministar Niebel tako iskreno rekao – je svezana sa nemačkim interesima i spremnošću na saradnju sa nemačkom armijom. To smrdi na trulež klasičnog kolonijalnog šovinizma. Oh, taj ponos zbog „zaštite“ ljudskih života... samo kako bi se još više ignorisalo njihovo pravo na samoopredeljenje. Održavanje ekonomskog uređenja koje ogromnoj većini stanovništva nema šta da ponudi, samo po sebi osigurava da potreba za „zaštitom“ neće – niti može – nestati.

U međuvremenu, EU ujednačava i usklađuje zakone i procedure. Države i vlade još uvek imaju mnogo pitanja oko kojih se ne slažu. Militarizacija još uvek nije uznapredovala kao u Dolini Susa (Val di Susa), u Italiji, gde su protiv demonstranata poslali padobranci koji su se tek vratili iz Avganistana. Ipak, u Španiji je vojska bila pozvana da prekine štrajk kontrolora leta. Ipak, u Nemačkoj se mnogi još uvek pretvaraju da ne postoji pravi rat, dok se nemački ratnohuškači nalaze u prvim linijama onih koji se na međunarodnom nivou zalažu za obuhvatno ratovanje. Došlo je vreme da se protiv napada kojima vladajuće sile nameravaju da se spasu organizujemo preko granica. Danas je pitanje „država koje su zakazale“ aktuelno svuda, ne samo u Africi, i na nama je da ga uperimo protiv establišmenta. Povratimo svoje živote.

Civilno-vojna normalnost

Što je veća mera u kojoj se sve organizuje kako bi služilo ratu, to je jasnije da borba protiv rata i militarizacije nije pitanje golog preživljavanja pojedinaca, već da se tiče života svih ljudi. Uprkos razlikama između društvenih stvarnosti, i uprkos različitim nivoima nasilja, razni aspekti militarizacije imaju jednu zajedničku stvar: svaka perspektiva samoodređenja i emancipacije će uzmaknuti pred stanjem neprestanog rešavanja bede. Kako takvo pogoršanje životnih uslova može biti uvedeno i održavano isključivo silom, ono ide ruku pod ruku sa obuhvatnom legitimizacijom i legalizacijom nasilja kao načinu postavljanja prema nesuglasicama i rešavanju sukoba, a što je oduvek bilo povezano sa prisilnim patrijarhalnim uobličavanjem društva.

Društvo spremno za rat mora razumeti da nasilje ne samo što je neizbežno, već je poželjno i, čak, herojsko – ako ga sprovode snage bezbednosti. Za njegovu legitimizaciju je uvek neophodno da se drugačiji pristupi, rešenja i problemi drže u senci. Složene strukture moraju da budu shvaćene kao jednostavne protivrečnosti, kako bi na kraju bio moguć samo jedan odgovor: rat. Svođenjem svega na proste oprečne krajnosti, državno nasilje izgleda kao jedini efikasan način da se razreše sukobi unutar društva ili između država. Sve što onda postoji jeste demokratija ili islamska ekstremistička diktatura, žene ili muškarci, divljina ili zapad, civilizacija ili varvari, red ili kaos. Stvarni svet, sa mnogobrojnim odnosima koji u njemu postoje, vojnim snagama može poslužiti kao argument za povećanje trošenja na odbranu i bezbednost. Za borbu, ovo bi bilo samo ometanje. Tada su potrebni pravi muškarci.

Seksualizovano nasilje i rat uvek idu zajedno, i militarizovano protivpobunjeničko dejstvo nije izuzetak. Naoružane horde muškaraca koje se bore da od drugih muškaraca preotmu vlasničko i pravo na vlast, koje ovi navodno poseduju. To vlasničko pravo uključuje i moć da raspolažu „svojim ženama“ i štite ih, ponižavajući i silujuć civilke i žene vojnike, uz seksualizovano nasilje prema muškim zatvorenicima koje se neprestano dešava u svim ratnim zonama. Kako su odnosi nasilja fundamentalno isprepletani sa bipolarnim rodним uređenjem – i stoga neposredno povezani sa militarizacijom – to dovodi do samo jednog zaključka: rodne uloge i vojska se moraju napasti, potkopati, uništiti.

Asimetrija? Nije loša ideja

Kako bismo efikasno izgradili otpor, prvo moramo razumeti sa čime smo suočeni u novim ratovima. Ne u obliku detaljne ekspertske analize koju niko neće pročitati, već u vidu deljenog znanja. Šta se promenilo nakon Hladnog rata? Kako se naše analize razlikuju od vojnih? Da li je za nas relevantno da li su asimetrične pretnje koje se koriste za opravdavanje rata protiv stanovništva stvarne? Smatramo li da je relevantno da li zaista postoji pobuna iza protivpobunjeničkih dejstava? Kako se pozicioniramo u tekućem ratu? Kako se suprotstavljamo logici „ako nisi sa nama onda si protiv nas“, ako uprkos dubokom preziru koji osećamo prema ratu vidimo potrebu za borbom?

Kako je NATO strategija „Obuhvatni pristup“ primenjena širom sveta? Da li se taktike razlikuju u zavisnosti od ciljne grupe? Mnogima u EU ukidanje ograničenja vojnih intervencija zvuči novo, to da njeno stanovništvo više neće biti izuzeto od primene vojnog nasilja. Da li rat sve ljude pogada podjednako ili je samo podjednako smrtonosan? Da li stara misao „zavadi pa vladaj“ još uvek važi? Koju ulogu u tome igraju protivpobunjenička dejstva? Da li su protivpobunjenička dejstva taktika ili lajtmotiv vladanja? Kako bismo izbegli pogrešna tumačenja, treba u obzir uzeti da, mada promišljamo njihove strategije, ne treba da se izgubimo u militarizovanom razmišljanju. Vojska ne može sprovesti u delo sve ono o čemu sanja. Gde njihova kibernetička perspektiva korišćenja svih društvenih sfera funkcioniše, a da to negira – osim u taktičkom smislu – sva etička pitanja? Gde oni zaostaju za sopstvenim racionalnim stremljenjima, ostajući okovani starim

ideologijama urođene superiornosti? Ili je sve to samo predstava? Sve – od žena u uniformi do saradnje sa Afričkom Unijom?

Jedno je sigurno, hodamo po protivrečnom terenu – sa jedne strane, širom sveta smo izloženi istim ratnim principima, a sa druge strane, uvek negde postoji „pravi“ rat: na nekim mestima ljudi ginu, na nekim ne. I na neki način – to čini razliku. Ni mi sami ne možemo pobeći od ove protivrečnosti. Svakako, „Mi na zapadu“ smo privilegovani. Mi ćemo u opasnim situacijama uvek imati više mogućnosti nego oni koji su imali manje sreće sa mestom rođenja. Ali kada rat dođe u naše domove, videćemo koliko smo ozbiljni u odbacivanju sopstvenih privilegija. Ne time što ćemo javno iskazivati naš stid, već time što ćemo ih rizikovati, koristeći se njima kao drugi Mi – Mi koji se borimo za oslobođenje širom sveta. Primenom tog „Mi“ će se, počevši od odnosa sa drugim, takođe stvoriti razlika.

Lepršave zastave na generalskom brdu

Dakle, kakve nam informacije daju? Za početak, tu je NATO strateški dokument „Urbane operacije u 2020. godini“. Kako sve više i više ljudi širom sveta živi i siromaši u gradovima, postoji mišljenje da je neophodno rešavati operativne manjkavosti u borbi unutar urbanih oblasti. Kako vojska ne razmatra predupređivanje osiromašenja, nemiri su, naprosto, izazov koji se može očekivati. Pored specifičnih arhitektonskih uslova, najveći problem za vojsku predstavljaju operacije u naseljenim oblastima: na mestima gde je teško uočiti razliku između boraca i stanovništva. Civilne žrtve (CD, u NATO skraćenicama) brzo dovode do protesta – što uzrokuje manju efikasnost misija, pa čak i njihovo obustavljanje! Zbog toga, vojska želi da se za stalno primakne društvu, čak i da bude prisutna u njemu. U tu svrhu se koriste nadzorni uređaji, kao i jedinice opremljene manje smrtonosnim oružjem za kontrolu mase.

NATO je 2008, u tekstu „Prema velikoj strategiji u promenljivom svetu“ izjavio da bi jedini način da se te pretnje prevaziđu bio „obuhvatni kombinovani pristup, koji bi uključivao vojne i ne-vojne resurse“. Ipak, „NATO komisija za istraživanja“ je 2010. ocenila da rezultati nisu ohrabrujući, pošto suverenost država i problemi u kooperaciji ometaju efikasno sprovođenje. Njihov savet: „novi načini za pragmatičnu kolaboraciju ispod strateškog nivoa“. Da li ova strategija, na kraju krajeva, nije strategija već zamena za strategiju? Da li je naslov „integrisana bezbednost“ prvenstveno tu kako bi nas umirio; ne kako bi nam dao činjenice, već osećaj znanja? Ne da bi nam dao sadržaj rasprave i odluka, već samo način na koji oni integrišu svoje znanje i strukture u obaveštajne centre, banke podataka, policijske kongrese i zajedničke vežbe? Da li kolaboracija sa univerzitetima, poštama i NVO, da li privatizacija vojnih zadataka išta menja u strukturama donošenja odluka? Ili je ta civilno-vojna kooperacija ništa do vrlo novi marketing za stare totalitarne fantazije o policijskoj državi?

Integrisana bezbednost – još jedan izraz za protivpobunjenička dejstva?

Mada se u raspravama koje se vode u Nemačkoj obično koriste kao sinonim za kontrolu nereda, protivpobunjenička dejstva bi mogla biti širi koncept vladanja. Cilj nije rešavanje sukoba, već održavanje vanrednog stanja nakon što do njega dođe. Društvena talasanja takođe obezbeđuju legitimizaciju za postojeću policijsku i vojnu kontrolu, uključujući i stvaranje protektorata – bez obaveze da se iznese bilo kakva alternativa o kojoj se može pregovarati. Ono što izgleda kao mana u planovima za posleratno uređenje ili trenutna nesposobnost da se oni sprovedu u Iraku ili Avganistanu, moglo bi biti suština stvari. Protivpobunjenička dejstva kao dugotrajno rešenje krize. Kada se shvati da nema mesta za društvene promene dok god kriza traje, mnogo je lakše prihvatiti ograničavanje slobode kretanja, paternalizam i opresiju.

Protivpobunjenička dejstva su usmerena ka umirivanju društva. Uprkos nazivu, otvorena represija je daleko od omiljenog načina delovanja. Važnije od toga da se učutkaju oni koji se bore, jeste da drugi ne razumeju o čemu pobunjenici govore. Percepcija je osnovni teren protivpobunjeničke borbe, i određena pitanja ne bi trebalo ni da iskrсну u raspravi. Naoružavanje snaga manje smrtonosnim oružjem pokazuje da protivpobunjenička dejstva nisu usredsređena na „rešavanje“ sukoba, već na kontrolisanje njihovog izbijanja ili – kada je to moguće – njihovo izbegavanje. Procena isplativosti, proračun rizika – poput osiguranja. Kako protivpobunjenička dejstva proizilaze iz kreativnosti pobune i, u suštini, uvek malo kasne za njom, ona svoje manjkavosti pokušavaju da nadoknade detaljnim studijama, nasiljem, džinovskim aparatom i prevencijom. Preoblikovanje kvartova, zastrašivanje simpatizera, izolovanje neprijatelja, stvaranje predstave o neprijatelju od koje će se stanovništvo ograditi, time razoružavajući samo sebe. COIN (NATO sleng za protivpobunjenička dejstva) želi da oblikuje pasivnu, depolitizovanu javnost, i u tom smislu je konstruktivan. Kao strategija očuvanja čiste moći, ostaje smrtonosan i reakcionaran poput kolonijalnih ratova, za koje je i razvijen. Kao model vladavine znači isključivanje političkog: povlačenje pitanja šta prouzrokuje trenutnu situaciju iz javne rasprave, prekidanje potrage za barem malo drugačijim perspektivama. Organizovana amnezija.

Ipak, protivpobunjenička dejstva ostaju mač sa dve oštrice. Ako sistem treba da se pripremi za suprotstavljanje pobuni, on posredno priznaje da više ne govorimo o mašini koja radi glatko. Od drugorazrednog značaja je da li pobune postoje. To što bi mogle da postoje, to što sama moć smatra da su zamislive, dovoljno je da preusmeri fokus na moguće razloge za nemire. Slepа mrlja, goli car. Možda je priča o bezbednosti započeta radi izbegavanja razgovora o protivpobunjeničkim dejstvima? Jer karte mogu da se promene svakog trenutka. Zato što čak i razgovori o suprotstavljanju pobuni u sebi sadrže odjeke oslobođenja od režima – a u vremenu koje je pred nama, borbu neće voditi samo nekolicina radikala.

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

War Starts Here
Rat počinje ovde
September 2012

<http://warstartsherecamp.org/>

anarhisticka-biblioteka.net